

ZAWARTOŚĆ OPRACOWANIA

I. Część tekstowa

1. Podstawa i zakres opracowania
2. Stan istniejący zagospodarowania terenu
3. Waloryzacja i stan sanitarny zieleni
4. Projektowane zagospodarowanie terenu
 - 4.1. Koncepcja rewitalizacji parku
 - 4.2. Kształtowanie układu komunikacyjnego
 - 4.3. Elementy urządzenia parku
 - 4.4. Wskazania do dalszych prac projektowych

II. Część graficzna:

1. Usytuowanie terenu opracowania	1:5000
2. Inwentaryzacja zieleni	1:1000
2a-d Karty charakterystyki zbiorowisk roślinnych	
3. Waloryzacja zieleni	1:1000
4. Wytyczne kształtowania stref roślinnych	1:1000
5. Plansza podstawowa – koncepcja rewitalizacji parku	1:500
6. Kompozycja założenia parkowego	1:1000
7. Strefowanie funkcji terenu i organizacja ruchu	1:1000
8. Ścieżka edukacyjna	1:1000
9. Kształtowanie zieleni	1:1000
9 a-i Karty nowych nasadzeń	
10. Układ nawierzchni i rozmieszczenie oświetlenia	1:1000
11. Ilustracje – widoki wybranych fragmentów	
12. Leśny parcours	
13. Zatoka krzeseł	
14. Gęsi staw	
15. Miejsce na piknik	

III. Dodatek

1. Tabela inwentaryzacji drzew
2. Szacunek kosztów inwestycji
3. Dokumentacja fotograficzna na DVD

1. PODSTAWA I ZAKRES OPRACOWANIA

Podstawą wykonania Koncepcji rewitalizacji i zagospodarowania parku jest umowa zawarta z Gminą Barlinek - właścicielem gruntów będących przedmiotem opracowania.

Koncepcja ma dać podstawę do dalszych prac projektowych, a w dalszym etapie do podjęcia inwestycji, które mają za zadanie podnieść standard istniejącego zagospodarowania i stworzyć nową ofertę dla rozwoju turystyki w Barlinku.

Na potrzeby koncepcji wykonano dokumentację fotograficzną i urbanistyczną terenu oraz ogólną inwentaryzację zieleni parku wraz z waloryzacją drzewostanu. Opracowanie obejmuje także szacunek kosztów realizacji zadania.

W opracowaniu wykorzystano mapy sytuacyjno – wysokościowe w skali 1:500, mapy ewidencyjne w skali 1:2000 z państwowego zasobu geodezyjnego. Uwzględniono również decyzje o pozwoleniu na budowę oraz decyzje o ustaleniu warunków zabudowy i zagospodarowania terenu wydane przez organy administracji samorządowej.

2. OBECNY STAN ZAGOSPODAROWANIA TERENU

Położenie w mieście

Przedmiotem opracowania jest projekt koncepcyjny zagospodarowania parku przy ulicy Sportowej w Barlinku, obejmujący działki geodezyjne 695,724,725, 726 w obrębie 2. w Barlinku, oraz działka 660 – ulica Sportowa.

Teren opracowania położony jest pomiędzy Jeziolem Barlineckim a ulicą Sportową. Jest to część miasta przylegająca bezpośrednio do terenów leśnych – sam park także przynależał do terenu lasów komunalny o funkcji turystycznej.

Park stanowi element ciągu spacerowego wzdłuż brzegu jeziora, ponadto przez ulicę Sportową przebiegają ważne w skali miasta ciągi komunikacji pieszej oraz trasy turystyczne.

Całość terenu położona jest w granicach Barlinecko-Gorzowskiego Parku Krajobrazowego.

Usytuowanie terenu opracowania na tle miasta pokazuje plansza nr 1.

Zabudowa i zagospodarowanie terenu

Od północy do parku przylega kompleks sporowo-rekreacyjny, w skład którego wchodzi: przystań, stadion lekkoatletyczny, zespół kortów tenisowych, plaża miejska oraz zabudowania „Pensjonatu pod Sosnami”. Pensjonat, czyli budynek plaży miejskiej jest obiektem zabytkowym, wpisanym do rejestru zabytków województwa pod numerem 27. Na stronie WKZ w Szczecinie www.wkz.szczecin.pl zamieszczono następującą informację o

obiekcie:

„Kąpielisko miejskie w Barlinku położone jest na północno-wschodnim brzegu Jeziora Barlineckiego. Zespół składa się z: plaży, budynku pensjonatowego i przyległych do niego dwóch, założonych na planie półkola skrzydeł mieszczących przebieralnię oraz pomostów kąpielowych.

Zespół budynków związanych z kąpieliskiem zbudowano w 1927 r. Główny budynek pełnił funkcję schroniska młodzieżowego i obiektu rekreacyjnego. Powstanie kąpieliska wiąże się z działającym od 1905 r. w Barlinku towarzystwem gimnastycznym "John".

Całość założenia rozplanowana na rzucie zbliżonym do podkowy. Główny budynek założony na rzucie zbliżonym do kwadratu. Po obu stronach budynku usytuowane są niewielkie przybudówki. Do nich dostawione są długie parterowe, rozplanowane łukowo przebieralnie, zakończone tuż przy brzegu jeziora sześciobocznymi altanami, przykrytymi stożkowatymi daszkami. Skomunikowane są drewnianymi pomostami bezpośrednio z budynkiem i jeziorem. Pomosty na jeziorze poprowadzone w osiach skrzydeł bocznych, stanowią optyczne przedłużenie i zamknięcie podkowiastego założenia.

Budynek pensjonatu dwu-kondygnacyjny murowany z cegły, przybudówka północna ryglowa, przebieralnia drewniane, odeskowane. Budynek na wysokości drugiej kondygnacji opięty drewnianą galerią balkonową, wspartą na słupach. Przykryty dachem dwuspadowym, końce krokwi wsparte zaciosami na płatwiach stopowych, ozdobnie profilowane, wyprowadzone poza lico ścian. Główne wejście do budynku na osi elewacji wsch. Po zach. stronie budynku taras, skomunikowany z pomostem przebieralni. W jego otoczeniu grupa sosen. Wystrój elewacji nawiązujący do alpejskiego budownictwa kurortowego.”

Od południa teren parku zamyka ulica Polana Lecha z małą enklawą zabudowy mieszkaniowej, głównie współczesnej, o formach bardzo zróżnicowanych, często dysharmonijnych. Tylko jedna posesja jest zabudowana w sposób tradycyjny, jest to pozostałość po dawnym gospodarstwie, którego grunty zostały rozparcelowane i zabudowane.

Od strony ulicy Sportowej, w teren parku wcinają się zespoły zabudowań rekreacyjnych – kempingi i pawilony wczasowe, należące do Pomorskiej Akademii Medycznej w Szczecinie. Standard zagospodarowania tego ośrodka jest trochę anachroniczny, choć akceptowany przez użytkowników. Nowe pawilony, odbiegające architekturą od reszty zabudowy, tworzą w pierzei ulicy Sportowej miły akcent, ale nie współgrają z otoczeniem.

Park rozciąga się pasem szerokości od 100 do 170 m wzdłuż brzegów jeziora. Teren parku jest zróżnicowany, lekko pofalowany – wyróżnia się wzgórze przy plaży miejskiej wznoszące się 10 m powyżej linii brzegu jeziora. Brzeg jeziora jest niski, łagodnie opada do

wody, lecz ze względu na porastające szuwary i gęsty podszyt jest trudnodostępny. Przez park przepływa niewielki ciek wodny łączący jezioro Uklejno z jeziorem Barlineckim. Teren wokół cieków jest wyraźnie niżej położony, są to dawne łąki przedwojennego Nadleśnictwa Prądno (niem. Neustein), które w latach powojennych zostały zalesione.

Przez park przebiega kilka ścieżek spacerowych, główna tzw. promenada prowadzi wzdłuż brzegów jeziora - od plaży do Polany Lecha. Wzdłuż promenady i ulicy Sportowej są ustawione nieliczne ławki. Część parku przyległa do plaży jest ogrodzona a przez to trudnodostępna. Na terenie stanowiącym dawny ośrodek biwakowy gorzowskiej Akademii Wychowania Fizycznego, u podnóża góry przy plaży obecnie powstaje nowa zabudowa apartamentowa. Pozostała część terenu przed wejściem na plażę nadal jest urządzona w formie miejsca na biwakowanie, a przy okazji zastawiona tak potrzebnym sprzętem jak przenośne ubikacje i estrada.

Generalnie należy stwierdzić, że teren parku jest nieurządzony i trudnodostępny.

3. WALORYZACJA I STAN SANITARNY ZIELENI

Skład gatunkowy zieleni

Zieleń parku jest pozostałością prowadzonej tu od dawna gospodarki leśnej. Park tak jak boiska i plaża powstały na terenie dawnych „Ogrodów Freitaga”, podleśniczego miejskiego, który w końcu XVIII wieku zakładał szkółkę morwy na brzegach jeziora Barlineckiego (za K. Hoffmann, Historyczne studium urbanistyczno-architektoniczne, 1999) i stanowił część lasów komunalnych miasta. Powierzchnia tych lasów wynosiła w 1947 roku 790 ha, a po utworzeniu Nadleśnictwa Państwowego – Myślubórz Północ do miasta w 1956 roku należało już tylko ok. 50 ha lasów. O lasach komunalnych tak pisano w „Planie rewizji urządzenia lasów komunalnych miasta Barlinek na okres gospodarczy 1.I.1979 – 31.XII.1988”:

„Zasadniczym celem dla którego istnieje utworzony obiekt nie jest użytkowanie, ale zagwarantowanie zarówno miejscowej jak i przybyłej na wczasy i obozy ludności warunków i miejsca dla wypoczynku w środowisku leśnym, najlepiej regenerującym zdrowie i siły człowieka w połączeniu z dostarczeniem mu możliwości kontaktu z naturą”.

Stąd w lesie prowadzono jedynie cięcia sanitarne, powiększono jego obszar o zalesione na północy łąki oraz wzbogacono drzewostan o gatunki egzotów. Podział powierzchniowy pozostał bez zmian, oparto go o sieć istniejących dróg, które stanowią do dziś ścieżki spacerowe.

Układ siedliskowy zieleni pokazuje plansza nr 2 oraz obrazują go karty charakterystyk zbiorowisk. Karty zawierają także opis elementów degradujących zbiorowisko oraz warunki ich ochrony. Układ stref jest pasmowy, równoległy do brzegu jeziora. W strefie przybrzeżnej

znajdują się siedliska mokre – przeważa trzcina, oraz siedliska wilgotne z przewagą olszy czarnej, tataraku, situ i turzycy. Następne są zbiorowiska suche z przewagą olszy czarnej, topoli białej, klonu pospolitego i klonu jaworu lub bliżej wody z przewagą dębu bezszypułkowego, wiązu szypułkowego śnieguliczki i robinii białej. Powyżej znajdują się siedliska świeże z przewagą sosny, klonu pospolitego, robinii białej, bluszczu, porzeczek alpejskiej, jesionu wyniosłego i lipy drobnolistnej. Za nimi rosną zbiorowiska suche z przewagą buka pospolitego, kasztanowca, topoli białej, dębu bezszypułkowego i czerwonego, lipy, olszy, bzu czarnego, głogu i bluszczu pospolitego.

Inwentaryzacja wykazała dużą różnorodność zbiorowisk roślinnych i składu gatunkowego oraz wskazała na cenne pod względem przyrodniczym okazy drzew. Są one opisane w kartach inwentaryzacyjnych z podaniem parametrów i usytuowania na planie (każdemu egzemplarzowi przypisano numer).

Walory ekotopów, nasadzeń drzew i okazów florystycznych

W opracowaniu podano waloryzację zieleni w odniesieniu do siedlisk, nasadzeń rzędowych, czy też alejowych oraz poszczególnych egzemplarzy. Jak pokazuje plansza nr 3 w terenie przeważają wartościowe ekotopy (te mniej wartościowe stanowią las porolny lub fragmenty poddane silnej antropopresji). Bardzo cennym elementem układu przyrodniczego jak i przestrzennego są rzędowe nasadzenia drzew: lipy drobnolistnej, kasztanowca białego, dębu czerwonego i sosny pospolitej. Są to w dużej mierze historyczne obsadzenia ulicy Sportowej i tzw. promenady. Najcenniejsze egzemplarze to okazy dębu czerwonego, cyprysika groszkowego, daglezi zielonej, sosny pospolitej, świerka pospolitego, żywotnika zachodniego, topoli białej oraz buka. Większość egzemplarzy osiąga parametry drzew pomnikowych – obwód pierśnicy powyżej 2,5 m oraz średnicę korony ok. 15 m, przy wysokości dochodzącej do 30 m. Wiele egzemplarzy drzew porasta bluszcz kwitnący, będący gatunkiem chronionym.

Wskazania do kształtowania stref roślinnych

W wyniku przeprowadzonej inwentaryzacji i waloryzacji zieleni przyjęto następującą wytyczną do kształtowania stref roślinnych na terenie parku, dotyczącą ingerencji w zakresie: wycinki, pielęgnacji i kompozycji. Zakres i rodzaj ingerencji pokazuje plansza nr 4. Zakres planowanych wycinek jest duży i wynika z jednej strony ze stanu sanitarnego i walorów drzewostanu, z drugiej strony z planowanej zmiany charakteru kompozycji – przejścia od lasu do parku, konieczności zapewnienia właściwej ekspozycji grup zieleni i nasłonecznienia terenu. Planuje się utrzymanie i uzupełnienie nasadzeń rzędowych, ekspozycję i ochronę cennych okazów dendrofauny oraz wprowadzenie roślinności niezwiązanej z siedliskiem dla wzbogacenia jego walorów przyrodniczych i estetycznych.

4. PROJEKTOWANE ZAGOSPODAROWANIE TERENU

4.1. KONCEPCJA REWITALIZACJI PARKU

Idea

Podstawowymi celami idei rewitalizacji parku przy ulicy Sportowej w Barlinku jest:

1. Zachowanie i wyeksponowanie wartości przyrodniczych zespołu zieleni. Cel ten zostanie osiągnięty poprzez planowe wycinki, zabiegi pielęgnacyjne i planowe dosadzenia roślin. Muszą zostać także zachowane warunki gruntowo-wodne odpowiednie dla siedlisk oraz w pewnej mierze ograniczona antropopresja.
2. Wprowadzenie nowej kompozycji przestrzennej nawiązującej do historycznego założenia. Cel ten powinien zostać osiągnięty poprzez stworzenie czytelnej zrozumiałej kompozycji przestrzennej opartej na historycznie ukształtowanej sieci dróg pieszych oraz wytworzenie dwóch rozległych wnętrz krajobrazowych – w miejscu dawnych łąk i ogrodów Freitaga. W układzie kompozycji najważniejszym elementem jest optyczne przybliżenie jeziora Barlineckiego do ulicy Sportowej, czyli do głównych punktów wejścia do parku.
3. Stworzenie warunków dla różnorodnych form rekreacji odpowiednich dla wieku i kondycji wypoczywających. Cel ten zostanie osiągnięty poprzez urządzenie tras spacerowych, miejsc do wypoczynku biernego, placów zabaw i miejsc spotkań.

Zespół zieleni parkowej powinien odzyskać dawną rangę w układzie przestrzennym i funkcjonalnym miasta. Najważniejszym zadaniem rewitalizacji jest jednak „oddanie” mieszkańcom Barlinka parku – miejsca, z którym się w sposób pozytywny utożsamiają.

Koncepcję rewitalizacji i zagospodarowania parku pokazuje plansza nr 5.

Kompozycja założenia parkowego

Teren parku rozciąga się pasem szerokości od 100 do 170 m wzdłuż brzegów jeziora i ulicy Sportowej, które nadają zewnętrzny wymiar kompozycji przestrzennej. Z terenu parku niejako wycięte są zespoły zabudowy wypoczynkowej i mieszkaniowej. Dla czytelności układu proponuje się zmianę granic tych enklaw zabudowy, przywrócenie im charakteru gniazdowego. Jednocześnie muszą one układem zieleni wysokiej łączyć się z kompozycją całego założenia parkowego. Najmocniejszym elementem obecnej kompozycji jest przebieg ulicy Sportowej z jej alejowym nasadzeniem (właściwa nazwa powinna brzmieć właśnie Aleja Sportowa, dawniej Mueckenburger Strasse, czyli ulica Moczydelska, na wzór ulicy Gorzowskiej, czy Szosy do Lipian). Ulica ta wyznacza główną oś kompozycji przestrzennej. W koncepcji dążono do wzmocnienia czytelności tej osi i wytworzenia równie czytelnych

wejść do parku, które będą akcentować poprzeczny układ osi kompozycji zespołu zieleni,

alejek biegnących od ulicy Sportowej do brzegu jeziora. Kompozycja wnętrza parku opiera się przede wszystkim na dwóch wnętrzach krajobrazowych, akcentowanych nasadzeniami grup zieleni i formą rzeźby plenerowej. Główny ciąg widokowy przebiega wzdłuż brzegu jeziora, w kontakcie z jego rozległym wnętrzem. Układ pomostów wybiegających w jezioro stworzy wspaniałe warunki do podziwiania krajobrazu. Zasadę kompozycji założenia parkowego pokazuje plansza nr 6.

Strefowanie funkcji i organizacja ruchu

Całość założenia przestrzennego dzieli się na cztery strefy funkcjonalne: strefę parku (bez zabudowy), strefę wypoczynku (z zabudową letniskową i pensjonatami), strefę sportowo-rekreacyjną (z urządzeniami plaży i zespołu boisk sportowych) oraz strefę mieszaną, rezydencjonalną (z zabudową mieszkaniową i pensjonatową). W obrębie strefy parkowej przewidziano stworzenie podstref dających możliwość różnorodnych form rekreacji.

W układzie funkcjonalnym przyjęto zasadę segregacji ruchu w obrębie ulicy Sportowej, wytworzenie stref pieszo jezdnych doprowadzających ruch do enklaw zabudowy i urządzeń wymagających obsługi komunikacją kołową. Ogólnodostępne miejsca parkingowe usytuowano wzdłuż ulicy Sportowej. Miejsca postojowe przy plaży oraz przy przystani wędkarskiej powinny służyć tylko użytkownikom tych obiektów. Główne ciągi piesze w parku powinny być przystosowane do zarówno do ruchu pieszego jak i rowerowego, bez ich segregacji przestrzennej. Przyjęto również zasadę penetracji pieszej wewnątrz krajobrazowych urządzonych w formie łąki kwietnej i nawierzchni trawiastej. Usytuowanie pomostów cumowniczych wzdłuż linii brzegu powinno stworzyć dobre warunki penetracji terenu parku z wody.

Ścieżka edukacyjna

Przez teren parku proponuje się wytyczyć i oznakować ścieżkę edukacyjną informującą o wartościach przyrodniczych zespołu zieleni. Ścieżka będzie niewątpliwie dodatkową atrakcją turystyczną parku, ale przede wszystkim pozwoli na aktywną naukę o środowisku, w czasie prowadzonych przez nauczycieli zajęć terenowych. Oznakowanie ścieżki powinno być zaprojektowane indywidualnie w formie tablic informacyjnych, które nie naruszają walorów estetycznych kompozycji parku. Przebieg ścieżki i rozmieszczenie tablic informacyjnych pokazuje plansza nr 8.

Kształtowanie zieleni

Plan wycinek, nasadzeń i zabiegów pielęgnacyjnych przedstawia plansza nr 9. Całość tych działań ma stworzyć nową kompozycję zieleni z wykorzystaniem istniejącej roślinności i zachowaniem typowo leśnych zbiorowisk. W miejscach niedostępnych zieleni ma układ trzypiętrowy, zwarty, na obrzeżu tych grup usunięto warstwę środkową podszytu, a na

wyniesieniach z przewagą sosny dokonano prześwietleń dla odświeżenia runa. Wycinki szuwarów są wprowadzone głównie dla odświeżenia widoków na jezioro. Karty nowych nasadzeń (plansze od 9a do 9i) obrazują przykłady rozwiązań projektowych grup zieleni wraz z doborem składu gatunkowego roślin.

4.2 KSZTAŁTOWANIE UKŁADU KOMUNIKACYJNEGO

Urządzenie ulicy Sportowej i Polany Lecha

Przyjęto następujące rozwiązanie przestrzenne dla ulicy Sportowej:

1. zachowanie i renowację istniejącej jezdni z nawierzchnią asfaltową, proponuje się warstwę wierzchnią asfaltu wzbogacić grysem kamiennym,
2. zachowanie układu jednostronnego chodnika po zachodniej stronie ulicy, proponuje się w części ulicy bezpośrednio przylegającej do jeziora (poza granicą opracowania) przerzucić kładkę wzdłuż brzegu dla ułatwienia ruchu pieszego),
3. poprowadzenie wydzielonej przestrzennej ścieżki rowerowej, dwukierunkowej, po zachodniej stronie ulicy,
4. wykonanie ogólnodostępnych miejsc postojowych w trzech zespołach, w liniach rozgraniczających ulicę Sportową oraz jako pomocnicze miejsca przed budynkiem plaży, wzdłuż pieszo jezdni (przeniesienie istniejących miejsc od zabytkowego budynku) oraz przy przystani wędkarskiej,
5. zakończenie przebiegu ulicy na południu małym rondem kompaktowym,
6. zmianę przebiegu ulicy na północy, przy skrzyżowaniu z ulicą Strzelecką – wyprowadzenie ulicy Sportowej na wprost, bez rozdzielania kierunków, co pozwoli na wytworzenie dostępnego skweru przy dawnej trafostacji oraz urządzenie miejsc postojowych po wschodniej stronie ulicy (poza granicami opracowania),
7. likwidację progów spowalniających na ulicy – jako spowalniacze będą funkcjonować strefy piesze wprowadzające do parku,
8. przekształcenie ulicy Polana Lecha w pieszo jezdnię oraz zorganizowanie parkingu leśnego przy wejściu ścieżką spacerową („Brama do parku”).

Komunikacja wewnątrz parku

Zasadę prowadzenia ścieżek w parku oraz ich zróżnicowanie funkcjonalne opisano wcześniej. Rodzaje proponowanych nawierzchni ulic i ciągów pieszych oraz ich układ pokazany został na planszy nr 10. Plansza pokazuje również zasadę oświetlenia terenu – rodzaj lamp i zasięg światła oraz rozmieszczenie ławek i siedzisk na terenie parku i wzdłuż ulicy Sportowej. Plansza pokazuje również rozmieszczenie mostków, kładek i pomostów. W koncepcji zachowano istniejący most w ciągu ulicy Sportowej, przenosząc ruch pieszy na kładkę usytuowaną poniżej niego, po stronie parku. Zachowano również mostek w ciągu tzw. promenady. Dodatkowo „przerzucono” kładki nad ciekami łącząc teren parku z projektowanymi pensjonatami.

4.3 ELEMENTY URZĄDZENIA PARKU

Zagospodarowanie parku opiera się na prowadzeniu alejek spacerowych oraz na urządzeniu charakterystycznych miejsc. Dla ich lepszego scharakteryzowania podjęto próbę wprowadzenia nazw miejscowych, często nawiązujących do nazw historycznych lub łączących się z historią Barlinka. Na terenie parku nie przewidziano usytuowania obiektów gastronomii i handlu zakładając, że te usługi będą mieściły się w sąsiedniej zabudowie,

1. Letnia scena „Pod sosnami”

Zaproponowano zmianę formy ogrodzenia wejścia do zespołu plaży miejskiej, wytworzenie małego placu wejściowego z konstrukcją lekkiej ścianki z miejscami do siedzenia i źródłem ulicznym. Polana biwakowa powinna zachować wielofunkcyjny charakter. Stoki wzgórza proponuje się umocnić drewnianymi stopniami terenowymi, które mogą być wykorzystywane również jako siedziska.

2. Altana na wzgórzu

Na szczycie wzgórza usytuowano altanę widokową z punktem obserwacyjnym. Po prześwietleniu parterów roślinnych walory widokowe tego miejsca będą nieporównywalnie większe niż obecnie.

3. Przystań wędkarska

Teren na zapleczu pawilonów plaży jest obecnie niewykorzystany. Konieczność wprowadzenia ruchu na tyły powstającej przy ulicy Sportowej zabudowy apartamentowej oraz bliskość jeziora skłania do usytuowania tu przystani wędkarskiej. Można tu stworzyć wędkarski raj zwalniając jednocześnie atrakcyjną parcelę w sąsiedztwie murów staromiejskich.

4. Małpi gaj

Nie ma parku bez maluchów wożonych w spacerówkach, a co z troszkę starszym rodzeństwem? Właśnie dla nich należy urządzić Małpi gaj!

Urządzenie placu zabaw dla najmłodszych dzieci w części parku najbliższej miastu pozwoli na przeniesienie placu zabaw z Placu Lemkego i jego rewitalizację, która jest konieczna ze względu na sąsiedztwo zabytkowej Willi Cebulowej.

5. Gęsi staw

Z cieniejszej ulicy Sportowej wchodzimy w rozjaśnioną słońcem polanę – miejskie błonia. Tu krzyżują się alejki, a na ich przecięci usytuowano rzeźbę plenerową: Gęsi staw – płytką rozległą misę wypełnioną żwirem, który symbolizuje wodę, z pasącym się

stadkiem gęsi, które być może czekają na Gęsiareczkę. Ale ona „wojuje” z gąsiorem na rynku.

6. Trzcinowy gabinet

Miejsce spotkań, kontemplacji zlokalizowane przy promenadzie, po stronie jeziora. Forma półkolistego placyku z zadaszonymi siedziskami na czas pogody i niepogody.

7. Barani przeskok

Ze ścieżki biegnącej w głębi parku, przez szczyt małego wzniesienia, wąską kładką możemy dostać się wprost do bulwaru. Stąd tylko barani skok nad wodę.

8. Zatoka krzeseł

Pomysł z pomostami w formie krzeseł narodził się dawno temu i jest dość intrygujący także dzisiaj. W układzie alej spacerowych, na odcinku położonym najbliżej brzegu jeziora zaproponowano urządzenie bulwaru, któremu towarzyszy równolegle położony pomost, wychodzący w jezioro, zakończony siedziskami w formie ogromnych krzeseł.

9. Leśna galeria

Pomysł plenerowej galerii, gdzie będzie można urządzać ekspozycje rękodzieła lub sztuki. Środowisko artystyczne Barlinka dzięki funkcjonowaniu pracowni ceramiki unikatowej i Muzeum Regionalnego z pewnością nie będzie miało problemu z wypełnieniem galerii. Elementy konstrukcji służącej ekspozycji mogą być mobilne, indywidualnie zaprojektowane, np. w formie podświetlonych kubików z pleksi.

10. Leśny parcours

Młódzież cierpi na nadmiar energii tak potrzebnej w starszym wieku. Niestety nie da się jej odłożyć na później trzeba ją z siebie wyrzucić. Cierpią na tym ławki parku, więc wyjdźmy naprzeciw modzie i stwórzmy Leśny parkur, gdzie sprawnością fizyczną mogą się popisać nie tylko nastolatki.

11. Ujście rzeczki

Rzeczka nie jest ważna chociaż nie ma nazwy. Ujście rzeczki zostało ujęte w dwa pomosty zakończone siedziskami. Stąd widać doskonale jezioro i park oraz dzieci grające w misie-patysie na mostku.

12. Doskonałe miejsce na piknik

Park kończy się doskonałym miejscem na piknik, usytuowanym przy Polanie Lecha.

Tutaj możemy zjeść nie tylko przyniesione ze sobą kanapki, ale także upiec przy ognisku kiełbaski lub złapane w jeziorze ryby, no i trochę pośpiewać.

Rysunki zamieszczone w opracowaniu (plansze nr od 11 do 15) SA próbą przybliżenia wizji parku, jego charakteru i sposobu urządzenia.

4.4 WSKAZANIA DO DALSZYCH PRAC PROJEKTOWYCH

Koncepcja rewitalizacji i zagospodarowania parku przy ulicy Sportowej w Barlinku jest pewną wizją projektową nie podyktowaną finansowymi możliwościami jej realizacji (patrz zestawienie kosztów). Z pewnością realizacja tej wizji jest zadaniem złożonym i wieloetapowym. Choć modernizacja ulicy Sportowej i Polany Lecha z pewnością wpłynie pozytywnie na rewitalizację parku jest to odrębne przedsięwzięcie inwestycyjne. Także realizacja poszczególnych elementów zagospodarowania nie musi następować jednocześnie i może być dostosowana do możliwości finansowych. Etapowanie i strategia realizacji tej koncepcji jest jakby odrębnym zadaniem. Po fazie koncepcji musi nastąpić opracowanie projektowe, którego koszty wykazano w zestawieniu. Kształtowanie zieleni parku zgodnie z wytycznymi ujętymi w koncepcji nie wymaga dużych nakładów finansowych, ale musi być rozciągnięte w czasie, tak więc wydaje się, że od tego elementu, a także wytyczenia na razie gruntowych alejek należałoby zacząć rewitalizację parku.

Opracowanie:

mgr inż. arch. Małgorzata Cykalewicz